

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι' εικοσιόν μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν στήν γήν τών Παρθενώνων.

Χίλια κι' ενιακόσι δεκατρία,
δράσις και θερμή φιλοπατρία

Νοεμβρίου τριάντα
και σπουδαία συμβάντα.

Ποῦντος χίλια διακόσα κι' ογδόντα,
τῆς' Ηπειρου λαέ ξαναβρόντα.

Έρωτήσεις κι' απαντήσεις.

Α'.

Φ.— Σύννους μου φαίνεσαι πολύ.

Π.— Άγαπητέ μου Φασουλῆ,
θέλω σέ τοῦτον τόν καιρό
γιὰ κάποιο πράγμα σοβαρό
νά σέ γλυκορωτήσω.

Φ.— Ρώτησε ν' απαντήσω.

Π.— Πές μου δέν ἐταράξαμε
ἀληθινὰ τοὺς Αἴμους;
τὸ ξίφος δέν ἐδράξαμε
σέ δὴν γερούς πολέμους;

Φ.— Ἀφοῦ τὸ ξέρεις τί' ρωτᾷς!

Π.— Ὁ κόσμος τάχα νικητὰς
δέν μᾶς θαρρεῖ δαφνοστεφεῖς;

Φ.— Εἰς ὅποιο μέρος κι' ἂν στραφῆς
ἀκοὺς λαμπεροὺς παιᾶνας
γιὰ τρόπαια τῆς μάννας.

Π.— Ἀλήθεια τρόπαια τρανὰ
δέν' φτέρωσαν καρδιαῖς;
δέν ἐκοκκίνισαν βουνά,
κάμποι καὶ λαγκαθιαῖς;

Φ.— Ἀπὸ παντοῦ' ξεκίνησαν
φύτρα παλληκαριᾶς,
καὶ μ' αἵματα' κοκκίνισαν
βωμοὶ τῆς' Ἀλευθριαῖς.

Π.— Οἱ φεσφορ' οἱ προσφιλεῖς
δέν τ' ἐκοψαν κουμποῦρι;
τῶν Πρώσων τῆς' Ανατολῆς
δέν' σπάσαμε τὴν μούρη;

Φ.— Ἀμμ' θέλει' ρώτημα κι' αὐτό;
βεβαίως, πατριώτη,

ἐπαθαν κάζο δυνατό
κι' οἱ δεῦτεροι κι' οἱ πρῶτοι.

Π.— Μὲς' στοῦ πολέμου τὴν βροντῇ
δέν' βγάλαμε τὴν λεοντῇ
ἀπὸ φορογαϊδάρους;

Μὲ δόξα δέν ἀστράψαμε;
Συνθήκας δέν ἐγράψαμε
μὲ Τούρκους καὶ Βουλγάρους;

Φ.— Βεβαίως καὶ τὴν λεοντὴν γαιδάρων ἐπετάξαμε
κι' ἔμεινε κόσμος κεχηγῶς καὶ τῶν φρενῶν ἐξέστη,
καὶ δὴδ Συνθήκας ἀγαστῆς Εἰρήνης ἐσυντάξαμε,
τὴν μὲν ἐδῶ, βρὲ Περικλῆ, τὴν δὲ' στὸ Βουκουρέστι.

Π.— Μοῦ' μίλησες πολὺ σωστά.

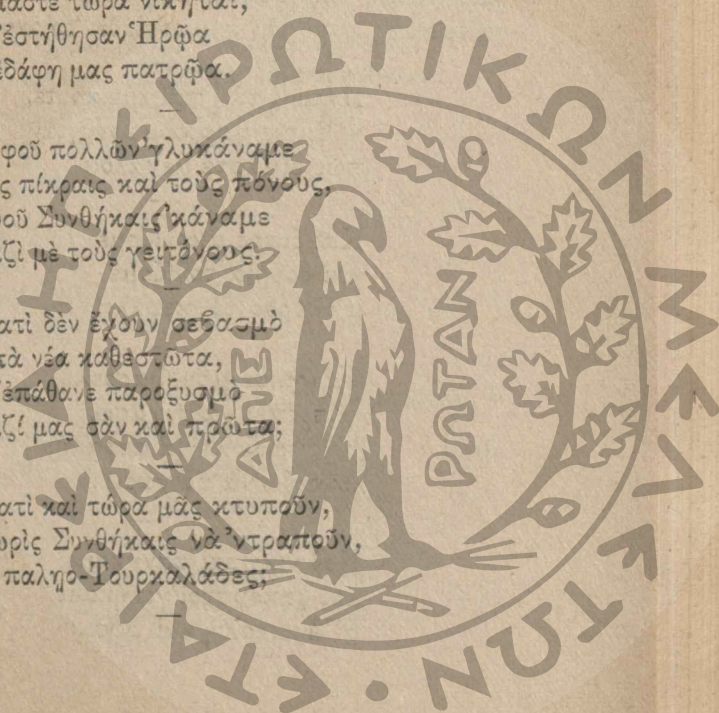
Φ.— Ὅλοι τὰ ξέρουν ὡς γνωστά,
καὶ μόνο σὺ παραλαεῖς κι' ἔχεις ἀμφιβολία
καὶ μοῦ γανόνεις τὸ μῆαλὸ μ' αὐτὴ τὴν ὀμιλία.

Π.— Ἀφοῦ λοιπόν, ἀγαπητέ,
εἴμαστε τώρα νικηταί,
κι' ἐστήθησαν Ἡρῶα
σ' ἐδάφη μας πατρίδα.

Ἀφοῦ πολλῶν γλυκᾶναμε
τῆς πίκραις καὶ τοῦ πόνου,
ἀφοῦ Συνθήκας' ἐκάναμε
μαζὶ μὲ τοὺς γειτόνους.

Γιατὶ δέν ἔχουν σεβασμὸ
'στὰ νέα καθεστῶτα,
κι' ἐπάθανε παροξυσμὸ
μαζὶ μᾶς σὺν καὶ πρῶτα;

Γιατὶ καὶ τώρα μᾶς κτυποῦν,
χωρὶς Συνθήκας νὰ' ντραποῦν,
οἱ παληο-Τουρκαλάδες;

Γιατί και σήμερα που λές
με τῆς ἀγάπαις τῆς πολλαῖς
μᾶς βάζουν σὲ μπελάδες;

Γιατί σὺν κι' ἄλλοις ἐμμανεῖς
ἀνηλεῶς ὁμογενεῖς
σαπίζουσ' στὸ στηλιθάρι;

Κι' ἂν δὲν τοὺς βάλουν πυρκαγιά
κι' ἂν δὲν τοὺς σφάζουν σὺν τραγιά,
νὰ τὸ θαρροῦν γιὰ χάρι;

Γιατί μᾶς δίνουνε βρισιαῖς;
γιατί, συνάδελφέ μου,
κλείνουν Σχολεῖα κι' Ἐκκλησιαῖς
ὅπως πρὸ τοῦ πολέμου;

Γιατί, μωρέ, νὰ μᾶς κτυποῦν κι' οἱ Βούλγαροι στὴ Θράκη
κι' ὁ θρίαμβος τῶν ὅπλων μᾶς τοὺς ἔγινε σαράκι;
Γιατί κι' αὐτοὶ λυσομανοῦν, γιατί κι' αὐτοὶ φριμάζουν,
καὶ δυστυχῶν ὁμογενῶν τὰ σπήτια τὰ ρημάζουν;

Γιατί κι' ἡ φίλη μας φυλὴ
ἀρπάζει τὰ τεμένη,
καὶ τίποτα, βρε Φασουλῆ,
στὸν τόπο του δὲν μένει;

Φ. — Σκασμός, μὴν εἶσαι φαφλατᾶς,
καὶ δὲν θὰ σ' ἀπαντήσω,
κι' ἐγὼ γι' αὐτὰ που μ' ἐρωτᾶς
θέλω νὰ σ' ἐρωτήσω.

Β.

Η. — Πολλάκις, φίλε μου, κι' ἐγὼ
περὶ πολλῶν μονολογῶ
καὶ λέω: μὴ μᾶς νίκησαν καὶ Τούρκοι καὶ Βουλγάροι,
κι' ἐμεῖς γι' αὐτὴ τὴν συμφορὰ δὲν πῆραμε χαμπάρι;

Μήπως τὴν πάθαμε, κουτέ,
κι' ἐμεῖς θαρροῦμε νικηταί
πῶς εἴμαστε μεγάλοι;

Καὶ ξίφος ἀκονίζομε
καὶ θούρια τονίζομε
μ' ὀδύρῃ τὸ κεφάλι;

Φ. — Ἐξήγησέ μου, Φασουλῆ,
τί τρέχει νὰ συχάσω.
Κι' ἐγὼ, ξυλένια κεφαλῇ,
κοντεύω νὰ τὰ χάσω.

Καὶ νικηταὶ φανήκαμε
καὶ ξακουστοὶ γινήκαμε
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Κι' ἀπὸ πελάγη καὶ στεριαῖς
ἐπέταξαν Ἐλευθεριαῖς
στὴ σκλαβωμένη κτίσι.

Ἄλλ' ἢ Πατρίς, βρε Περικλῆ, τῶν πόθων, τῶν ὀνείρων,
ἢ μήτηρ ἢ πολυπαθὴς ἡρώων καὶ μαρτύρων,
ὁπότεν δόρυ πᾶν χρυσὸν μὲ τὴν Παλλάδα πάλῃ
κι' ὅταν ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ τὴν στεφανῶν ἢ πάλῃ,
στέκει σὺν κάρφος σὲ μικρῶν καὶ σὲ μεγάλων μάτια
κι' ὅλοι χυμοῦν ἀπάνω τῆς ν' ἀρπάξουνε κομμάτια.

Ἐλλὰς δὲν εἶναι κυνισμός,
ἀλλ' οὔτε κι' ὑπολογισμός
χυδαῖος γιὰ χυδαῖα.

Εἶναι σημαῖα γαλανῆς
κι' Ἐλευθερίας ἀληθινῆς
μία μεγάλ' ἰδέα.

Γι' αὐτὴν ὑπέρτατος ἀγὼν
ἀπὸ δυσφύρητον ζυγὸν
ν' ἀπολυτρώῃ σκλάβους.

Καὶ σὺν ραγδαία καταγίς
νὰ πνίγῃ στυγεροὺς σφαγεῖς
καὶ μεθυσσοκοττάβους.

Γιὰ τοῦτο στέκει σὺν καρφί' στὰ μάτια τῶν βαρβάρων,
γι' αὐτὸ καὶ μπακαλόγατοι πολλοὶ τῆς Ἑσπερίας
μὲ βρυχηθμοὺς καὶ μὲ κοντοὺς ἀρπακτικῶν λαθάρων
ἐφόδους ἐναντίον τῆς ἐπιχειροῦν ἀγρίας.

Γιὰ τοῦτο σὺν τὴν ἴδανε καὶ πάλιν Ἀμαζόνα
σ' Ἐλευθερίας ἀγῶνα,
γιὰ τοῦτο σὺν τὴν ἴδανε καὶ πάλιν ν' ἀνατέλῃ
καὶ δαφνηφόρος νὰ βροντᾷ,
τῆς ῥίχτηκαν ἀπὸ κοντὰ
Μαγυάροι καὶ Φρατέλοι.

Λύσσα Σάβλων Ἑβραίου
παραφέρει τοῦ Φεραίου
τοὺς ἀγαπητοὺς σφαγεῖς.

Καὶ τὸ πόδι τῶν πατοῦν
κι' ὑποδοῦλωσιν ζητοῦν
ἐλευθερωθεῖσιν γῆς.

Γι' αὐτὸ πάλιν κατ' ἐκείνης βλέπω κάθε Ταμερλάνο,
γι' αὐτὸ, φίλη κεφαλῇ,
σηκωθῆκαν κι' Ἰταλοὶ
τοῦ Μαρκέζου Τζουλιάνο.

Γι' αὐτὸ τρῶν τὰ λυσσὰ κά των,
καὶ γι' αὐτὸ τὰ πατρικά μας

καὶ τὰ πρὸ καιροῦ δικά μας
τὰ ζητοῦνε γιὰ δικά των.

Γ.

Π. — Μιλεῖς ἀλήθεια μὲ μαλὸ,
μὰ δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ,
ἀπὸ μανάχοι πῆραμε μὲ τὸ σπαθί' στὸ χέρι
τὴν πατρικὴ κληρονομιά, τὰ πατρικά μας μέρη.

Ἀφοῦ γι' αὐτῶν τὴν Ἀλευθεριά
ἐχάθηκε παλληκαριά
κι' ἐχύθη τόσον αἷμα.

Καὶ τὸ μεγάλο του παιδί
τῶστελε τότε νὰ τὰ δῇ
τὸ δοξασμένο Στέμμα.

Κι' ἀφοῦ μᾶς λὲν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
πῶς εἶναι μία πατρικὴ
κληρονομιά δικὴ μας,
ποῦ θέλει τὸ χακί μας.

Γιατί σὺν ὄρνια τὰ κυττοῦν,
γιατί νὰ γίνουμε ζητοῦν
Βασίλειο χασάπηδων
καὶ Γκέγκηδων καὶ Λιάπηδων;

Γιατί μὲ λαίμαργη ματιά
στοῦ Βλιώρα τὴν Ἀρβανιτιά
τὰ μέρη μας χαρίζουν;

Κι' οὔτε κανέναν δὲν μιλεῖ,
καὶ μήτε φίλοι, Φασουλῆ,
δεῖ μᾶς τὰν ἀγωνιρίζουν;

Πῶς γίνεται, μωρέ, κι' αὐτὸ
ν' ἀρπάζουν τὸ δικό της;
μὴν τὸ χῃ τάχατε γραφτὸ
τὸ δόλο ροιζικό της;

Γιατί γυρεύουν μερδικοὶ Φρατέλοι καὶ Μαγυάροι
ἐπειτ' ἀπὸ πολύνεκρον Ἑλληνικὸν ἀγῶνα;
μὲ τί δικαίωμα, μωρέ, μαλλόνουν δρό γαϊδάροι
ἐκείνων τῆς Ἀρβανιτιᾶς τὸν ξένον ἀχυρῶνα;

Φ. — Πάψε ταυτιά μου νὰ τρυπᾷς,
μάθε μωρέ, νὰ σιωπᾷς,
καὶ θῆμα μὴ σαλέψῃς.

Μὰ ψέλλιζε καθ' ἑαυτόν:
ὕπακοή σὲ δυνατῶν
συμφέροντα καὶ βλέψεις.

Ὑπακοή, βρε Περικλῆ, στοῦ Ρήγα τοὺς διώκτας,
κι' ἀκόμη περισσότερο στοὺς μακαρονοτρώκτας.
Αἱ βλέψεις, τὰ συμφέροντα φωνάζουν στὸν καθένα
νὰ κύπτῃ τὸν αὐχένα
σ' ὅσους χωρὶς ξετσιπωσιά
μᾶς γίνονται τσιμπούρια,
γιατί δὲν πιάνεις χαρτοσιὰ
μὲ ξέστρωτα γαϊδούρια.

Ἐκεῖν' οἱ μαχηταὶ καιρῶν καὶ χρόνων τιμημένων,
ποῦ τοὺς ἔμπνουςαν δίκαια λαῶν ἀδικουμένων,
ἐκεῖνοι, ποῦ τοὺς ἔλεγαν Ἐλευθερίας Βάρδους,
ἄφησαν γόνους ποταπούς, κηφύλους καὶ μπαστάρδους.

Αὐτοὶ δὲν ἔχουν τίποτα νὰ δείξουν παρὰ μόνον
σιλέτα δολοφόνων,
ποῦ τὰ κλονοῦν στὰ σκοτεινὰ Καμόραις καὶ Μαφρίαῖς
καὶ μαύραις Συντροφίαῖς.

Ὁ Βῆδ ἀντάξιός τιμῶν,
ὁ Βῆδ μεγάλος Ἡγεμὼν
ξεδιωμένου κράτους.

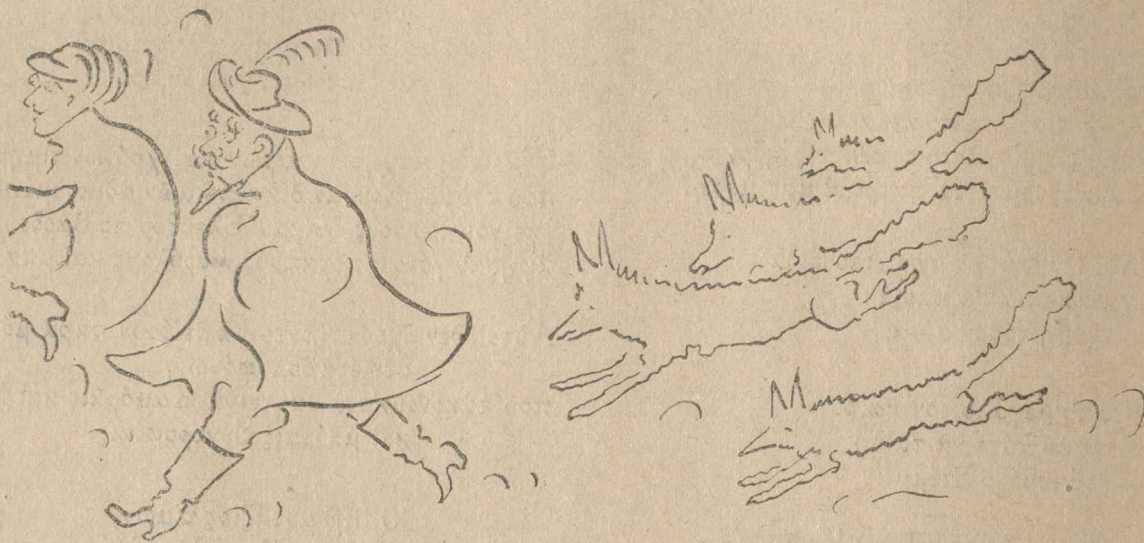
Κι' ὁ Βλιώρας κλείνει τὰ Σχολεῖα,
καὶ δέχεται ληστῶν φιλιά,
ποῦ τρεῖς ἀνάθεμά τους.

Π. — Στοῦ σκοτωμένου Βασιλῆα τὸ μνημα σταματῶ
καὶ παλληκαρία τοῦ Στρατοῦ τριγύρω του κυττῶ.
Εὐπνὰ ν' ἀκούσῃς, Βασιλῆα, παλληκαρίας τραγούδια,
ξύπνα νὰ δῇς στὸ μνημα σου πολεμιστῶν λουλούδια,
ὁποῦ ψηλὰ στὸ Πάτισσα τὰ μάζεψαν μὴ μέρα
καὶ κἀνωνιάς τα στέφανο τάφεραν ἐδῶ πέρα.

Εἶναι στεφάνι τοῦ Στρατοῦ, στεφάνι ποτισμένο
μὲ δάκρυα, ποῦ γύθησαν γιὰ τὸν σκοτωμένο.
Νίκης σου τόφεραν παῖδια
καὶ θύνα στεφάνι μ' ἐκείνη
δόξης, τιμῆς, ἀγάπης.

Κόττα τ' οὐφερε Στρατός,
ποῦ γύρ' ἐμπρός του φτερωτὸς
κάθε βρωμοχασάπης.

Κι' ἦσαν γενναῖα καὶ τρανὰ τὰ λόγια τοῦ Δουμπιάτη,
μ' αὐτὰ τὸ στόμα μίλησε τοῦ κάθε Στρατιώτη.
Ἀκουσέ λόγια, Βασιλῆα, ποῦ διηγῶνται κλέη,
κι' ἀπὸ ψηλὰ καὶ χαμηλὰ φωνὴ μεγάλη λέει:
Τέτοιο στεφάνι σὺν κι' αὐτὸ μὲς ἀπὸ τὸν ἀγῶνα
διάδημα τῆς μνήμης σου θὰ μένῃ στὸν αἰῶνα.

**Ἐστὴν Ἡπειρο λύκοι
καὶ τρόμος καὶ φρίκη.**

Ἄλλο καὶ τοῦτο ξαφνικό... λύκων φρικτῶν ἀγέλη
Ἐστὴν Ἡπειρο προβάλλει
καὶ τρέμουνε φρατέλοι
καὶ λήσταρχοι μεγάλοι.

Κανεὶς δὲν ξέρει τί νὰ πῇ
γι' αὐτοὺς τοὺς λύκους τώρα...
τρομάρα Ἐστὴν Ἐπιτροπή,
τρομάρα καὶ στὸν Βλιώρα.

Καὶ τῆς Ἡπείρου τὰ θεριὰ
σηκώνονται νὰ φᾶνε
ἐκείνους, ποὺ τὴν Ἀεθυριὰ
τοῦ κόσμου δὲν ψηφᾶνε.

Σέ'ματωμένα χῶματα
λύκοι τὸ στόμ' ἀνοίγουν

γι' αὐτοὺς, ποῦ δικαιώματα
καὶ συνειδήσεις πνίγουν.

Χυμοὺν καὶ λύκοι σὲ ληστὰς
καὶ τρομεροὺς Ἀλπινιστὰς
κάποιοι Φρατέλου κάλπη.

Ποῦναι Μαριέζος ζηλευτός,
μὰ λύκος ἔγινε κι' αὐτός
καὶ λύκους περιθάλλει.

Θάλασσαν φεδρῶν ἀκούω συναυλίας,
λύκοι τοὺς λύκους ἀπειλοῦν,
καὶ λύκοι σπάζουν καὶ χαλοῦν
τρανῶν λυκοφιλίας.

Κι' αὐτοὺς, ποῦ δίκαια λαῶν καταπατοῦν βαρβάρως
χωρὶς νὰ τῶχουν βάρος,
νόμων ἀγράπτων καὶ γραπτῶν θὰ τοὺς τρομάξῃ Νίκη,
καὶ μόνοι των θὰ φαγωθοῦν πρὶν νὰ τοὺς φᾶν οἱ λύκοι.

